

PORTRÄTTET

Hammarbyiter i ungdomsfinal

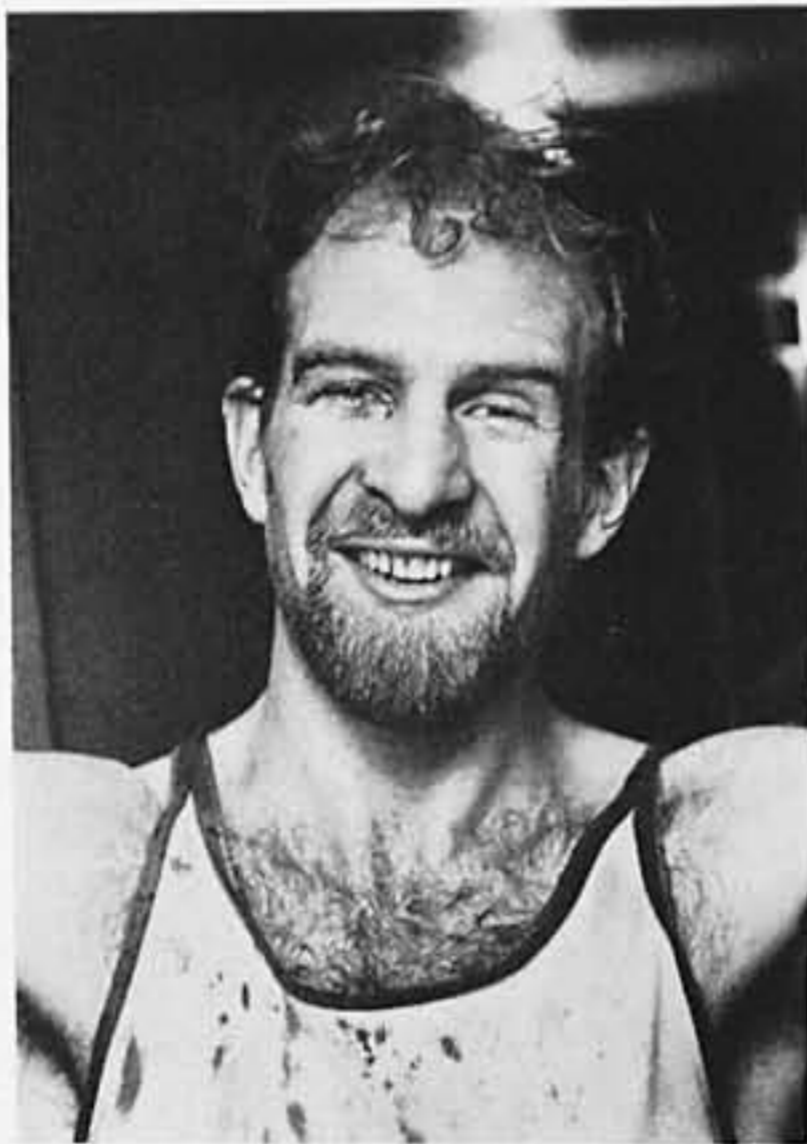
Det — porträttet alltså — kunde se både tillbucklat och miss-handlat ut, eftersom det utsätts för hårda stötar i det s. k. hantverk, som boxningens belackare med Tomten Sjöblom i spetsen älskar att kalla boxningen.

Får man som vi en svensk mästare så är det all anledning dels att låta honom figurera som »omslagspojke» dels att presentera honom lite' granna mera initierat för läsarna. Att skrivaren kunnat göra det är uteslutande Helge Dalhusens förtjänst, ty det är boxningssektionens duktige sekreterare som har bidragit med sakuppgifterna.

Son av Söder

Som sig bör valde Åke Andersson att slå upp sina violblå på Söder och det var en marsdag 1944. Närmare den 22 mars. 1962 började han boxa i Sparta och där lärde han sig tydligen grunderna för the noble art så gediget, att han redan året därpå kunde vinna ungdomsmästerskapet i lätt mellanvik. Av bara farten tog han hem JM i samma viktklass samma år.

Så kallade Hans Majestät och Kronan honom till Kustjägarna i Vaxholm. Där blev det väl inte så helt med själva boxträningen men en soldat med den rätta viljan kan odla något annat som är mycket betydelsefullt, nämligen konditionsträningen. Det gjorde Åke med besked och när han väl blivit civil igen så började han träningen på nytt med siktet klart inställt: landslagsuppdrag. Eftersom Sverige 1964 skulle möta Finland i en juniorlandskamp så fick Åke Andersson chansen och han skötte sig med heder och slog Hanno Mäkinen med 3—0. Att Åke var den ende svensk som segrade i kampen förringar på intet sätt hans insats.

ÅKE ANDERSSON, vår senaste svenske mästare.

Bantade bort 6 kilo

är det drog ihop sig till SM 1965 ställde han upp i mellanvik och lade beslag på en andraplacing och året därpå gick han in på »bronsplats» och 1967 var han mogen en finaluppgift — i lätt tungvik. Åke kom tvåa.

Samma år fick han sig förelagd en benig och ganska besvärlig uppgift. Han togs ut att representera mot Finland i en landskamp men eftersom viktklassen var mellanvik fick han banta ner sig 6 kilo på 18 timmar! Gör det och ni känner er darriga i knäveckan. Så gjorde även Åke och det blev ett väntat 0—3-bakslag.

Lärorikt sabbatsår

1968 beslöt sig Åke för ett sabbatsår. Det var och är alltså ganska populärt att göra så. Han tog chansen att resa utomlands — gjorde avstickare till USA och Kanada och arbetade sig fram med olika jobb — och väl hemkommen till Europa så passade han på att se sig omkring i Tyskland och Frankrike — inte minst för att få tillfälle

Vi har det skapligt ställt, när det gäller återväxten i boxning och det gläder oss, att vi har ett 30-tal ungdomar som med friskt mod försöker tillägna sig sportens elementära grunder och som tränar friskt i klubblokalen.

Utöver Åke Andersson, vårt ankare, har vi flera lovande grabbar och det är bara beklagligt, att en tidigare SM-prydd kämpe, lille Leif Magnusson, inte kan sköta sin träning som han själv vill. Jobbet lägger just nu hinder i vägen men känner vi ettrige Leif rätt så kommer han igen nästa säsong med ett enda mål för ögonen: att på nytt bli mästare och landslagsman.

Robert Andersson har gjort flera bra matcher men maximalt boxningskunnande är svårt att få ut, då man som Robert pluggar hårt för att bli ingenjör men vi tycker han gör rätt, då plagget får gå i första hand. Jussi Metsola, som vi med rätta ställde stora förhoppningar på, hade oturen att få en sträckning i ryggen när han såg

bekanta sig med språken en smula.

Kompis med Putte

Men 1970 var det boxardags igen. Stryk i en av SM-tävlingarnas semifinaler men 1971 kröntes verket med en SM-titel.

Åke Andersson frambringar sina dagar dels på Postgirot, där han f. ö. har inte okände boxaresset Putte Palm som arbetskamrat dels extraknäcker han med lärarjobb på skoldaghem och att Åke är populär bland eleverna precis som han är bland klubbkamraterna i Hammarby IF kan man utgå ifrån.

Så'n är han alltså vår senaste svenske mästare. A.